

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

REDACTIE : J.H.Daams, W.Nods, A.Nuis, R.v.Zeijst

REDACTIEADRES : J.H.Daams, Valeriusstraat 3 bv., Amsterdam, Z.

No. 2

11 Mei

1953

Het Kaas- en Portvolk.

Er was een feest, lieve vrienden, en het reden. Want toen de lente kwam, nu twee jaren geleden, werd onze Olofspoort ter wereld gebracht, na een lange en vaak noezame dracht. Ge moet daar maar eens de artikelen van Huisman en Turksma op na lezen.

Dies natalis, dies illa, omnes gaudemus, et vinum fleat in aeternitatem. Die dag des geboorten verblijden wij ons allen, en de wijn vloeie in der eeuwigheid. Opdat wij gedenken

Ja. Ons streven vindt weerklank. Tijdens de afgelopen veertien dagen is het broodverbruik in deze stad sterk gestegen. Bij een groot warenhuis hebt ge een reizende expositie van uitheemse kaassoorten kunnen bezichtigen. En een advertentie in de bladen lokt ons naar een eetkelder met de woorden "Le vin et le fromage, Le bon mariage".

Inderdaad, vrienden. Als eenvoudige poorters vinden wij onze vreugden in de dingen van het dagelijks leven : eten, drinken, voortplanten. In chronologische volgorde verschijnt eerst de leus "brood en spelen", dan "kaas en brood", tenslotte "wijn en kaas".

En het is goed zo. De zenuwpezen kunnen niet altijd gespannen zijn. Op deze ene dag van het jaar hebben wij ons droog brood vervangen door een glas port. De kaas zal er des te beter om smaken.

K & B.

- 0 - 0 - 1 - 0 -

AFDELINGEN :

Op 7 mei jl. is het nieuwe bestuur van onze vereniging geïnstalleerd. Het bestaat uit .

J.H. Geraedts,	praeses
hej. A.P. Zagvijs,	vice-praeses
hej. C.W. de Vos,	ab-actis I
M.C. Vedder,	quaestor
A. Nuis,	ab-actis II/assessor

Het ab-actiaat is gevestigd : den Texstraat 53 ^{II}, Amsterdam-Z,
tel. 38696.

Verloofd : Philippe Gallas
en
hej. Ina Janssen

Adresbestendiging :

De Heer R. Willems deelt ons mede, ondanks schijnbare verhuizing in de ledenlijst, nog steeds te verblijven op het vanouds bekende adres

Barth. Ruloffstraat 1⁷, Amsterdam - Z.

Olofspoortlid leider Nederlandse delegatie op internationaal congres te Nice.

Van 14 tot 17 mei zal te Nice een internationaal congres voor kinderen van oorlogsalachtoffers gehouden worden. Van de Nederlandse delegatie, die uit drie leden bestaat, maken twee Olofspoorters deel uit, de heren I. Lipschits en M. van Praag. Berstgenozade zal als leider der delegatie optreden.

Het nieuwe bestuur :

. . . . but I will leave them to their sweet labour, without the least disturbance, believing them to be all very busy at this very time amongst the herbs and flowers that we see nature puts forth this May morning

(Walton : The Compleat Angler)

Van A.S.V. "PROMETHEUS" i.c.
tot
Stichting B-kernenhuis "OLOFSPOORT" i.o.

De eerste vergadering.

Op Zaterdagmiddag 24 Februari 1951 werd de eerste vergadering belegd. Een twintigtal geïnteresseerden ongeveer kwam bijeen om te discussiëren over de uitwerking van het plan. Het was voornamelijk de bedoeling om tot de definitieve vaststelling van de oproep te komen. Ook de praeses van de U. S. V. "Prometheus" was uitgenodigd, doch hij kwam niet alleen. Ook een aantal Utrechternaren maakten als belangstellenden de vergadering mee. De praeses van de A.S.V.A. was ook present.

Het kwam echter niet tot de afhandeling van de agenda. Na een uiteenzetting zijnerzijds van de plannen en een schets van de Utrechtse situatie bij monde van praeses Kouwe kwam Joost van den Bergh voor de dag met het oude plan Federatie B-kernen. Hierin werd hij enthousiast gesteund door Harro de Heus (SWIG), Herman Posthumus Meyes (Polit.) en Fred Cohen (NS'4). Zij wilden dus niet een nieuwe vereniging, maar slechts een samenbundeling van de B-kernen.

Utrecht, Ben de Marc en vooral ook Fred Hoeksema waren het volledig oneens met deze zienswijze. De laatste verzette zich heftig en zijn fel betoog werd begeleid door de instemmende gebaren van zijn wederhelft en Ellen van Santen. Er moest en zou nu een nieuwe vereniging komen, niet een federatie van B-kernen.

Dit verschil van zienswijze leverde voor die middag genoeg stof voor discussie, omdat het ze niet gewenst voorkwam de federatie-voorstanders af te stoten (hun groepen bevatten immers een groot aantal potentiële leden) en met de vereniging-voorstanders zonder meer verder te werken.

De oplossing werd eindelijk ingegeven door de intuïtie van mevr. Hoeksema, die met een voorstel kwam, dat - naar later is gebleken - de structuur van de nieuwe groep zou bepalen. Zij stelde voor : begin met een sociëteit, waaruit zich later een zelfstandige vereniging kan ontwikkelen en betrek in die sociëteit zoveel mogelijk de B-kernen als zodanig.

Aldus werd besloten met algemeen goedvinden. Tegen de loe

laart werd een nieuwe vergadering uitgeschreven, waarin de praesides van de B-kernen zouden kunnen voorstellen welke medewerking zij aan de nieuwe sociëteit dachten te kunnen geven.

Achteraf bleek, dat de Utrechtse leden zeer teleurgesteld waren over deze gang van zaken. De te Maart schreef hun praesides daarover een uitvoerige brief. Hij schreef o.a. : "De conclusie van het bestuur is, dat de ontwikkeling in een richting dreigt te gaan, die iedere verdere steun van onze vereniging aan jouw streven onmogelijk maakt" "Onze bezwaren tegen de huidige gang van zaken zijn tweevoudig : 1e. Het zelfbeschikkingsrecht van de te voren kern wordt aangetast. 2e. Reeds op dit moment worden de Prometheaanse beginselen verdrongen door andere oogmerken, de wensen van de B-kernen, die de bestaansmogelijkheden van de te voren vereniging, ons inziens, aantasten"... "Het bij voorbaat loslaten van een eigen sociëteitsleven lijkt ons bovendien zeer schadelijk voor de levenskansen van de nieuwe vereniging, die hierdoor haar karakter van gezelligheidsvereniging feitelijk zou verliezen en tot een nieuwe B-kern met een zeer zwakke grondslag zou worden". ... "Bij kunnen het dan ook niet anders zien dan dat het overkoepelingsplan voor de B-kernen de poging om het Nihilisme tegen te gaan totaal dreigt te verdringen". Of aan de Amsterdamse groep de naam "Prometheus" gegeven zou kunnen worden stond ook nog te bezien.

Door dit schrijven werd het eens te meer duidelijk, dat de situatie in Amsterdam wel een heel andere was dan in Utrecht en dat overbrengen van een plant uit de geïsoleerde bodem van het Utrechtse studentenleven toch iets anders was dan het beter cultiveren van onze Civitas-tuin.

Overigens kan uit bovenstaande blijken, dat de problematiek aangaande de toekomst van de "Olofapoort", die ons verenigingsleven nog nooit geheel heeft verlaten, reeds met de aanvang was gegeven. Hierover later meer.

Het voorlopige bestuur.

Gedurende de twee weken, die ons van de volgende vergadering scheidden bleef het werk niet stil liggen. Daar er reeds plaatsruimte in de Folia Civitatis was besproken voor de oproep en deze nu nog niet geplaatst kon worden, besloten de Hoeksma's, Ellen van Santen en ondergetekende dezelfde avond nog om een anonieme mededeling te doen plaatsen.

Met grote letters verscheen het volgende bericht :

ER KOMT IETS NIEUWS
IN DE ALSTERDARSE STUDENTENWERELD !
een Sociëteit (+)
een Vereniging (+)
een Contactplaats.

Nadere mededelingen volgen. Inlichtingen ASVA-bureau.

Daar de verkiezingen voor de ASVA-ledenraad aanstaande waren en al spoedig bleek, dat de meeste B-kern praesides wegens conferenties de 10e Maart verhinderd zouden zijn, besloot ik, in overleg met de Hoeksema's, een voorlopig bestuur te vormen en kandidaten voor de verkiezingen te stellen. De besprekingen over deze twee aangelegenheden liepen parallel en de resultaten waren bevredigend.

Op maandagmiddag 5 Maart waren Ben de Mare, Joost van den Bergh, Daat Breebaart en ondergetekende bijeen op mijn kamer in de Griftstraat. Pol Anka en Corry Kerpenstein waren verhinderd, maar berichtten, dat zij in het voorlopig bestuur zitting wilden nemen.

Het voorlopig bestuur werd hier dus samengesteld - misschien was de naam 'actiecomité' beter geweest -, de naam "Olofspoort" werd gekozen en besloten werd stappen te ondernemen om ons het gebruik van de St.Olofskapel te garanderen. Tevens werd de eerste sociëteitsavond uitgestippeld.

Zodoende konden Daat Breebaart en ik onze candidatuur voor de ASVA-ledenraad motiveren (Ben de Mare werd door de VCS3 kandidaat gesteld - we werden alle drie gekozen) in P.C. onder de leuze: "Nieuw initiatief. Ook via de ASVA. Laat de "nihilisten" zelf het nihilisme bestrijden", terwijl in het gelijktijdige nummer van P.C. het volgende werd afgedrukt :

" De redactie ontving het navolgende nihilistengrapje (vervolg) :
HIER IS HET NIEUWS OMTRENT HET NIEUWE :

Opgericht : Studenten Sociëteit "Olofspoort"

Voorlopig bestuur : L.J.Huisman, praeses; H.9. de Mare, ab-actis;
D.A.Breebaart, quaestor; L.J.C.Kerpenstein, ab-actis IIa. J.H.v.d.Bergh, assessor, L.A.Anka, assessor.

Voorlopige aankondiging : Eerste sociëteitsavond Vrijdag 13 April
aanvangende met een debat over nader bekend te maken stellingen tussen
Thijs Booy (gevraagd) en Joost van den Bergh, landelijk praeses van
de S.V.H.G.

(wordt vervolgd) L.J.Huisman

Herinnering aan gister

Bruine ogen zeggen mij
afwachting
zonder vooringenomenheid

Lange benen zeggen mij
kracht
en toch verwondering tegen het leven

Gretige schouders zeggen mij
vrijgevig
en toch alles zelf bewaren

Wild lawaai
met vervreemde bekenden in schemerlicht
begrijp ik niet

Naar huis voor de nacht zegt mij
voorlopig tevreden
en toch altijd teleurgesteld

Ik nu alleen achter blijft
alleen tussen de schimmen der huizen
vol verslagenheid
vol weinig hoop

Dick

SCHILDERSVERDRIFT

Wanneer de nachten donker zijn
de lucht nabij het dauwpunt is
dan kan ik niet verdampen
en druppels vloeien uit mijn nerven
die gij hier voor u ziet

Hendrik Smaad

Individualismus, Sozialismus, Personalismus.

Over dit onderwerp werd op onze sociëteit een lezing gehouden door dr. A. Müller.

Standpunt en benaderingswijze van dr. Müller bleken geheel aan te sluiten bij de moderne, 20e eeuwse denken zoals dat verschijnt in existentiële filosofie, filosofische antropologie en psychologie, waar men bij zijn mensbeschouwing steeds meer komt van de (19e eeuwse) natuurwetenschappelijke visie tot de (20e eeuwse) geesteswetenschappelijke.

Gezien de kwaliteiten van de lezing en de actualiteit der problematiek - ook voor de Olofsport in haar zoeken naar eigen grondslagen - hebben wij gemeend de lezers van K & B hierbij een verslag van de uiteenzettingen van dr. Müller te moeten aanbieden.

Mensbeeld en wetenschap.

Bij beschouwingen over een onderwerp als hier aan de orde gesteld dient men steeds aan te knopen bij de mens zelve die de drager is van stromingen als individualisme, socialisme of personalisme, anders verliest men zich in abstracties. In feite staat immers achter iedere opvatting over leven en wereld een mensbeeld. Ook in een sociaal-psychologische theorie is een bepaald mensbeeld bewust of onbewust begin- en eindpunt. Ieder sociaal handelen steelt in laatste instantie op een mensbeeld.

Zo staat ook achter iedere psychotherapeutische methode of paedagogie een psychologische opvatting, waaraan achter wederom een filosofie of liever een filosofische antropologie (d.i. een mensbeeld) ten grondslag ligt. (Hugenholtz : "Psychagogie").

De mens als drieledig wezen.

Men blijkt het zeer moeilijk de mensbeelden van b.v. individualisme, socialisme en personalisme duidelijk te onderscheiden en met elkaar te vergelijken. Methodisch is hierin zeer bruikbaar een indeling van het menselijk wezen in drie "Stufen".

Woral in het 2e derde van de 19e eeuw was de wetenschappelijke opvatting omtrent de mens geheel die van het heersende materialistisch monisme : de mens als uitsluitend fysiek product. Omstreeks de eeuwwisseling zien we het probleem van de verhouding lichaam-ziel gesteld; de mens verschijnt weer als tweeledigheid. Sinds ± 1930 duikt nu in de litteratuur de uitdrukking "soelisch-geestig" op. Een drieledige beschouwing treedt naar voren en de oude Griekse opvatting schijnt de onderzoekers en denkers daarbij voor de geest te zweven -- een onderscheiding van een laag van het

"geestelijke" (nous)
hogere animale (psyche)
lagere " (soma)

Levensbeschouwing als eenzijdige oriëntatie.

Naar de mate nu het accent gelegd wordt op één dezer lagen kan men van drie stromingen van levensbeschouwing spreken, nl.

1. vitalisme, naturalisme : het streven naar een intensief leven, een ideaalstelling van vitaliteit, of wanneer de nadruk het meest valt op de middelen hiertoe : materialisme, hedonisme. Kortom het streven naar een biologisch welzijn.

2. eudaimonisme : het streven naar macht, roem, eer, gelding etc. Kortom het streven naar een psychisch welzijn.

3. "geestige" gerichtheid (aesthetisch, ethisch, religieus, filosofisch, metafysisch).

Men kan ook 1 en 2 samenvatten onder de term istalisme -- alle strevingen, die gericht zijn op het hebben, het bezit van een materieel of psychisch goed. Daartegenover staan de opvattingen, die zich richten op het doen of zijn van iets (3).

Natuur en geest.

Om nu tot een inzicht te komen omtrent de derde modus uit de vorige alinea, als zodanig en in zijn verhouding tot de andere modi moet een feit gereleveerd worden, door Paul Tillich aldus geformuleerd : "Es gibt Lebewesen die einfach da sind (einfache Lebewesen) und auch solche die davon ausserdem noch wissen" -- lenselijk zijn is

niet enkelvoudig, maar bewust-zijn. Sommige denkers beschouwen dit bewust-zijn als de bron van alle menselijke ongeluk.

Hoe dit ook zij - één ding is duidelijk : voor de mens is het bewustzijn voorwaarde om te kunnen bestaan, de trefzekerheid van instincten en intensiteit der driften zijn onvoldoende. De mens moet vanuit zijn bewustzijn in allerlei situaties steeds de vraag stellen "wat moet ik doen". Op grond van inzicht en weten grijpt hij in. Tussen hem en zijn handeling staat de beslissing. Ook bij de primitieven handelt men op grond van wat men weet, wat men geleerd heeft. Zij hebben steeds strakke tradities en exacte opvoedingsmethoden.

Of er ooit een periode geweest is waarin de mensen leefden alleen onder leiding van instinct, is onzeker. Tegenwoordig zijn zij althans niet te vinden. De zgn. wolfskinderen, die uitsluitend te midden van planten en dieren zijn opgegroeid, missen bepaalde fundamentele menselijke kenmerken.

De mens heeft de noodzaak op alle niveau's vragen te stellen. Hij kan tot alles distantie nemen, tegen alle "neen" zeggen, zelfs tot eigen leven ! (Max Scheler)

Zo kan hij ook "neen" zeggen tot de wetten der natuur. Op biologisch vlak geldt het recht van kracht en macht, daar is iedere activiteit gericht op een hebben ten behoeve van zich. De mens kan dit recht in twijfel trekken en doorbreken; hij kan stellen, dat ook de zwakke mens naar zijn aard moet kunnen bestaan. Hij kan van een "Vragenstellen" komen tot een "alles in Frage stellen" en ingrijpen in de loop der dingen, niet om te hebben maar uit het streven "es soll anders sein", macht moet wijken voor recht. Natuur en geest zijn in wezen tegengesteld.

Individualisatie...

Het individualisme heeft zijn hoogtepunt in het midden van de 19e eeuw en heeft dan ook geheel zijn wortels in het biologisch mensbeeld van dit tijdperk. "Individu" is een natuurwetenschappelijk begrip. Het betekent eigenlijk "ondeelbaarheid", nl. het laatste element in het delingsproces van ras, soort, onderras.

geslacht etc. Het is dus een algemeen en principieel begrip, afgeleid uit het soortbegrip.

...en Personalisme.

"Persoon" is een begrip, dat juist omgekeerde kenmerken vertoont. Men kan het wezen persoon slechts met gedachtengangen benaderen, zoals de meridianen op de globe naar het noordpoolpunt wijzen doch elkaar er niet vinden daar de nauwkeurige ligging van dit punt onbekend is (beeld van de Wilde)

Berdjajew (er wordt hier slechts gesproken van het 20e eeuwse personalisme) definieert nu de mens als "Individueel plus Geest". Geest in de zin van het universalistische, verbindende, tegenover het scheidende, particularistische van het biologisch vlak. (Ook kuddevorming in het dierenrijk is een instinctmatige verbinding, aangegaan terwille van zelfbehoud, waarbij ieder individu in wezen toch voor zichzelf zorgt, hetgeen eigenlijk meer binding is). In tegenstelling tot individu is persoonlijkheid het wezen, dat bij voortbaat gericht is op de ander, niet is geïsoleerd, maar bewust verbonden.

Het Individualisme van de 19e eeuw was in extreme gericht op een : ik doe wat ik wil, als zelfstandig, soeverein individu. Dit was het vrijheidsideaal van een vrijheid zonder inhoud (Berdjajew), een "vrijheid", die zijn incidentele inhoud dan slechts verkrijgen kan door datgene wat vanuit het biologische in de mens opkomt. Moderne richtingen zien nu de mens wel degelijk door biologische, psychologische en sociologische wetmatigheden beïnvloed, doch de vrijheid begint daar, waardeze wetmatigheden ophouden, d.w.z. de mens is vrij, waar hij -psycho-fysisch in een neutrale toestand - zijn ideaal nastreeft, waar hij stelt ik doe het juiste. Ik kies doelen, die positief zijn voor mijzelf en de wereld. Dit is de gerichte vrijheid. Het streven om het juiste te doen, impliceert echter niet dat wij het juiste kunnen vinden en uitvoeren. Wij zijn niet alwetend en almachtig.

Het individualisme stelde de mens als de restloos eenzame, die in

isolerant zijn doel moet kiezen. Het personalisme ziet dat de mens niet de ander het juiste moet vinden, d. z. "groszere Irrtdaer durch kleinere ersetzin" (Alfred Adler).

Onze mening omtrent hetgeen juist is wordt bepaald door het wereldbeeld en het mensbeeld, dat in ons leeft. Dit beeld leeft veelal grotendeels onbewust in ons, daar het in grote lijnen gevormd wordt in de eerste levensjaren (Alfred Adler). Hele culturen en tijdperken kunnen begrepen worden uit het mensbeeld waardoor zij gedragen werden. Daaruit zijn ook mislukkingen te verklaren.

De mens moet zich zijn eigen mens- en wereldbeeld bewust worden om in vrijheid stelling daartegenover te kunnen innemen en "groszere Irrtdaer durch kleinere ersetzen zu können". Een te idealistisch mensbeeld leidt bv. onvermijdelijk tot conflicten. Met een realistisch beeld kan men beter functioneren.

Het socialisme als reactie.

Het 19e eeuwse individualisme was een eindfase van een ontwikkeling, die inzette bij de Renaissance waar de mens zich van zijn eigen krachten bewust werd en zich wilde losmaken van een goddelijke en natuurlijke wereld. Dit heeft in extremo gevoerd tot een "ik ben niet mijns broeders hoeder -- waarom moet ik hem liefhebben? -- ik ben mijzelf de naaste".

Hier kon de ten dele altruïstische impuls van het socialisme ontstaan. Men kon echter niet méér voor de mens nastreven dan men in hem zag en men richtte zich dus, overeenkomstig het geldende natuurwetenschappelijke mensbeeld in hoofdzaak op zijn materieel welzijn. Men stelde, dat de mensen moesten samenwerken voor hun aller welzijn. Dit is echter in het algemeen nog een utilitaristische oriëntatie jegens de mens -- de mens als de ander, hem. Dit moet men wel onderscheiden van de personalistische opvatting van de mens als DU, als toi (niet als lui, Marcel), het zoeken van de medemens om hemzelfs wille.

De jongste ontwikkeling van het Personalisme toont ons de opvatting, dat men niet tot mens kan worden dan via de medemens. Men moet eerst de ander ontdekt hebben om zichzelf te kunnen ontdekken (Meinertz). Persoonlijkheid betekent verbonden zijn. De mens is niet zonder de ander. "Individu en gemeenschap" is momenteel het thema van vele boeken.

R.H.

Personalia :

Dr. A. Müller, geboortig in Hongarije, studeerde in Wenen medicijnen en werd daar de persoonlijke medewerker van Alfred Adler. Later vertoefde hij vier jaar in Berlijn en week in 1933 uit naar Nederland, waar hij een psychotherapeutische praktijk uitoefende. Thans doceert hij bovendien periodiek Individualpsychologie aan het "Institut für angewandte Psychologie" te Zurich.

Litteratuur : Paul Tillich : Die sozialistische Entscheidung
de Wilde : De Persoon
I. Meinertz : Psychotherapie als Wissenschaft
K. Jasper : Der philosophische Glaube
N. Berdjajew : Der Sinn des Schaffens
L'esprit et Liberté
A. Adler : Der Sinn des Lebens
Deifgaww : Existentialisme.

- o - u - o

kleine gouache als bewaarprent

in die tijd spoelden mijn dagen aan
op dromen die alleng bewezen waren
een schipbreukling aan de ontbijttafel
droogde ik mijn heinwed aan het ochtendblad

ik wilde je verruilen met mijzelf
ik dacht dat jij ook moe zou zijn
je danste alle trippen op en af
en lachte als een kerkklok in de worte

vandaar dat wij nooit samen kunnen zijn
je laat je als een vel papier beschrijven
door ieder die nu juist jouw dienaar niet kan zijn
ik hang maar als een vogel aan de muur

golem

Zojuist verschenen :

"Jan Hein, een grote fiet"

Zijgespennen, in lederen band Fl. 1,50.

Lage Wuursche

Wij zijn maar kringen aan de oppervlakte
van een zeer lichtbewogen wind
Wij spreken zinnen in de zon
als kleine witte kiezelstenen
en wachten naar de avond toe
die dreigt

Te blijven rustig ingebolsterd
niemand heeft een groot woord gezegd
niemand heeft de tulpen zien bloeien
- het is nog te vroeg in de lente -

De avond op een verzoete stoel
zal mij bestraffend aankijken,
uit honderd serieuze ogen

A. V.

Amsterdams schilder onder verdachte omstandigheden verdwenen
(Van onze speciale reporter)

AMSTERDAM, 16 April - De praesens van het dispuut "Akaria 718", de heer M.D.R., van beroep schilder-kunsthistoricus, is, naar wij uit betrouwbare bron vernemen, onder verdachte omstandigheden naar het buitenland vertrokken, vrouw en kinderen in rade- en reddeloze toestand achterlatend.

Aangenomen kan worden, dat de voortvluchtige niet het grote geldbedragen de grens heeft overschreden. Kunstwerken van grote waarde worden, naar de directeuren van de verschillende musea ons mededeelden, niet gemist. In verband met de verdwijning van M.D.R. heeft de politie de afgelopen nacht een inval gedaan ten huize van de heer Th.C.v.d.V., alwaar een grote chaos werd aangetroffen. Vermoedelijk is Th.C.v.d.V., die in "Akaria 718" een vooraanstaande functie bekleedt, eveneens voortvluchtig, daar de kwas te zijner ledig werd geconden, en de aanwezigheid van enige ledige jeneverflessen duiden op een overmatig gebruik van sterke drank.

De leden van het dispuut zijn ten zeerste gedupeerd, nu het met "Akaria 718" "niet zo goed meer gaat". Ten spoedigste zal worden overgegaan tot liquidatie van de ledige flessen. Naar een correspondent van ons vernoot, is de heer K. van Zeyst benoemd tot curator.

+==+==+==+==+

"Coitus ergo sum" (Aan J.)

Bovenbaas
je donken is een wamolen
van lauwe vissen in
ondoorzichtig hersenvocht
jij kent noch hemelen
noch grond. je staat noch
tot links - Rechts, Voor -
Achter, West - Oost

glad glipt Het in je op
naar het neergeworpen aas
dan kabbelt was
het middenrif en
spiegelt spoeling in je
onderbaas

R.H.

Het oude bestuur

"I should have thought", observed Mr. Buckingham, "that it is high time you were dead". (Poe : Some words with a mummy).

Thom van de Vrie tijdens ledenvergadering.

Hij laat de venteling der diners geduldig aan zich voorbij gaan, in de zekerheid dat de jonever straks het laatste woord zal spreken. (Elschof : De leeuwenteemer)

Karol Nagel

Wij houden van dien mens, die zijn overtuigingen niet kant-en-klaar van een leider heeft overgenomen, maar die zelf kritisch schiftend de zijne gevormd heeft. (Rein : In opdracht van de tijd).

Brief van Jozef Ravenhooft

door Winklberrink Jr, die nog ethischer is dan zijn vader.

Beste Jozef,

Bedankt voor het deeltje van Lanno's Verzamelde Werken, dat je me ter lezing stuurde. Aan de menigvuldige kanttekeningen in jouw bekend, hoekig handschrift kon ik wel zien hoe grondig je het zelf hebt verwerkt.

Vader vertelde me van het gesprek, dat jullie voerden toen je de laatste maal bij ons aan huis was. Je schijnt bij die gelegenheid waar op je overmoedig-brakerige wijze bezig te zijn geweest; de oude heer knikt tenminste nog instemmender dan vroeger bij ieder hem onder ogen komend geschrijf over de uitzichtloosheid van de moderne nihilistische jeugd. Ik neem je dat kwalijk.

Je betoog zal ongetwijfeld wel weer hebben uitgeblonken door een stoomwalzerige redelijkheid. "Ij vechten voor ons eigen belang, niet waar, Winklberrink? Juist. En dus moeten de kerels, die dat eigenbelang in de weg staan, worden uitgeroeid. Als op die manier de Europese cultuur alleenheersend is gemaakt, dan gaan we onder elkaar verder, tot de eindstrijd wordt uitgevochten tussen Jozef Ravenhooft (als hij maar lang genoeg leeft) en die ene vervelende andere vent, die nog wat te vertellen heeft.

Zelf weet je natuurlijk heel goed hoe oppervlakkig je redenering in elkaar zit. Uitvoerige bloedbaden zullen het Westen alleen in zilverre helpen, dat het van de goede en mooie gebruiksvoorwerpen die het heeft vervaardigd zonder overlast van anderegekleurden kan genieten. Maar dat zou ten koste gaan van een stuk of wat idealen die hier nogal opgeld hebben gedaan, en die het liquideren van Japanners ten strengste afkeuren. Christus is nog iets anders dan een vloek uit de mond van vantoornde lieden die hun belang geschaad zien.

Natuurlijk kunnen de meningen verschillen over de vraag wat er meer op aan komt, de gebruiksvoorwerpen of de idealen - je weet waaraan ik me hou - en dus of we ons op de kop moeten laten zitten of niet. In ieder geval blijkt een fout in je redenering: jouw eigenbelang hoeft niet altijd geheel samen te vallen met het

mijne, en je hebt met de term "ons belang" een valse collectiviteitsroes gewekt.

Jij weet lit natuurlijk wel, en je hele betoog was, neem ik aan, als grapje bedoeld; je wilde laten zien dat men iets ongerijms met een pantser van redelijkheid kan omhullen. Ik hou wel van dat soort spelletjes. Maar zoek er voortaan een gesprekspartner voor uit die je bedoeling doorziet en er in dezelfde geest op in gaat; het geeft dan meer voldoening. Praat met Vader liever over Rilke of de zuivere wetenschapsbeoefening.

Doe de groeten aan Marietje, als je dat tenminste niet in strijd acht met je eigen belang. Je,

Adriaan.

Aan Jan Hein.

I

Ik droomde dat ik in zijn zijspan zat.
Hij reed, een goedenzoon, zo schijnbaar onbewogen,
Geen woord dat van zijn lippen kwam was onvertogen.
Hij wist nog niet hoezoer ik hem aanbad

II

Ik dacht . hij kust vast nat
Hij dacht : ik lust wel wat
Hij zei : kom, rust wat, schat
Ik zei, nee Jan, niet dat !

An